

Af Lilli Gyldenkilde (SF) m.fl.
(Fremsat 1/3 88).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Beslutningsforslaget indeholder tre forskellige elementer, som jeg vil kommentere hver for sig.

Det første drejer sig om økonomisk støtte fra kommunen til forældre med manglende børnepasningsmulighed. Efter arbejdsløshedsforsikringsloven er det en betingelse for at få udbetalt dagpenge, at den ledige står til rådighed for arbejdsmarkedet. Den ledige skal være i stand til at overtage arbejde og må derfor ikke have retlige eller faktiske eller praktiske forpligtelser, når arbejde tilbydes; og praktiske forpligtelser kan altså i denne sammenhæng være pasning af børn.

Jeg vil gerne fremhæve, at der ikke i arbejdsløshedsforsikringsloven stilles krav til arten af pasningsmulighed. Der kan f.eks. ikke stilles krav om, at medlemmet har en institutionsplads, men alene om, at medlemmet erklærer at have en pasningsmulighed. Der er altså tale om en ganske stor grad af tillid til den forsikrede, der afgiver en erklæring om at have pasningsmulighed til rådighed, og der er ikke noget i vejen for, at et medlem selv passer sine børn under ledighed.

Det er sådan, at Arbejdsministeriet har anmodet AF-kontorerne om at tage særligt hensyn ved anvisningen af arbejde til personer, der har vanskeligt ved at få deres børn passet. I disse tilfælde skal der så vidt muligt anvises arbejde med nogle dages varsel.

Jeg tror derfor ikke, at det, som forslagsstillerne gør til et stort problem, er noget reelt problem i praksis. Socialministeriet har oplyst, at det efter bilstandsloven påhviler kommunalbestyrelsen at sørge for det nødvendige antal pladser i daginstitutioner for børn og unge. Det er derfor kommunalbestyrelsen, der på grundlag af oplysninger om antal børn, ventelister, arbejdsfrekvens, økonomi m.m. skønner, hvor høj en dækningsprocent kommunen skal have.

Socialministeriet kan kun komme med henstilling om ændringer i pladsantallet, hvis de årlige social- og sundhedsplaner, der udarbej-

des i medfør af den sociale styrelseslov, viser uacceptabel lav dækning i en kommune.

Efter bilstandsloven er det en betingelse for at få kontanthjælp, at ansøgeren og en eventuel ægtefælle i tilstrækkelig grad har udnyttet deres arbejdsmuligheder. Bilstandslovens betingelser om at udnytte sine arbejdsmuligheder kan f.eks. være opfyldt, når en forsørger ikke kan påtage sig indtægtsgivende arbejde på grund af pasning af børn og det sociale udvalg ikke kan anvise anden pasningsmulighed. Allerede ved denne bestemmelse er der sikret økonomisk hjælp.

Heri ligger også et økonomisk incitament for kommunerne med hensyn til at stille pasningsmuligheder til rådighed. Det ved vi godt at kommunerne plejer at tænke på: hvem er det, der skal betale udgifterne, er det dem, eller er det nogle andre? Hvis det er nogle andre, så plejer man altså at hjælpe over i de andres system. Det er jo, sådan som jeg læser det, bl.a. det, der ifølge forslagsstillerne er formålet med forslaget.

Det foreslås yderligere, at tidsrummet, hvor medlemmerne modtager en dagpengelignende ydelse, skal tælles som død periode.

Som nævnt finder jeg forslaget om en dagpengelignende ydelse uacceptabelt, men jeg synes endnu mindre om forslaget om en død periode. De pågældende forældre vil stadig være omfattet af tilbudene til ledige medlemmer, herunder arbejdstilbud og uddannelsesydelse. Hvis perioden talte som død periode, ville disse forældre være sikret økonomisk dækning i en længere periode end andre ledige, og det finder jeg ville være en urimelig forskelsbehandling.

Det andet punkt – nu skal jeg passe på, om jeg læser forslag eller bemærkninger – i forslaget drejer det sig om en kortere medlemsperiode af en arbejdsløshedskasse, før der kan udbetales dagpenge for revalidender og bilstandsmodtagere. Begrundelsen for det forslag er bl.a., at denne persongruppe mere end andre har behov for hjælp fra hele AF-systemet.

Efter bemærkningerne skulle man således tro, at revalidender og bilstandsmodtagere er udelukket fra at benytte sig af AF-systemet, hvis de ikke er berettiget til dagpenge, og det er naturligvis ikke rigtigt. Arbejdsformidlingen skal betjene alle arbejdssøgende, uanset om de er berettiget til dagpenge eller ej. Det afgørende for arbejdsformidlingen er at skaffe den rigtige